

Neergaard) sagde, at Grunden, hvorfor jeg er kommen noget længere ned end Finansminister Brun, er den, at Tiden er gaaet et Aar frem siden da. Og et andet æret Medlem, der vilde mig meget vel, mente, at det skulde være mine udmærkede Egenskaber i Retning af at føre slige Forhandlinger, det skyldtes. Det sidste tør jeg naturligvis ikke paa nogen Maade gaa ud fra. Men jeg har ogsaa nogen Vanskelighed ved at tilegne mig den første Mening, fordi jeg ikke har faaet det Indtryk, at Tabet nu antages at være mindre end den Gang; paa det Punkt er jeg enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Endnu under Forhandlingerne her i Tinget om Finansminister Bruns Forslag troede man for Alvor paa, at Tabet i det hele kunde begrænses til mellem 3 og 6 Mill. Kr.; ogsaa Finansministeren sagde, at det kunde gaa til 8 Mill. Kr., derudover mente han ikke, der kunde være Tale om. Siden den Tid ere vi komne langt, langt højere op, og der er ingen, der i Øjeblikket tror, at det endelige Tab skulde blive dette, at man nøjes med et samlet Tab paa 8 Mill. Kr. Paa dette Punkt er jeg ikke enig med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), men det er noget, der ikke kan diskuteres. Hvis det ærede Medlem og det høje Ting ere enige om at foreslaa Tabet begrænset, som Tilfældet er i Forslaget, er det tilstrækkeligt. Og det eneste, man kan gøre, hvis man ikke vil vedtage Forslaget, er at beholde status quo og forsøge, om en anden Finansminister, maaske det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) eller en anden, kunde være endnu heldigere og faa Summen bragt 1 Mill. Kr. længere ned. Der er maaske ikke saa stor Risiko derved, men jeg kan naturligvis ikke tilraade det.

Jeg skal i denne Sammenhæng nævne, hvad der ogsaa er berørt af forskellige ærede Medlemmer her i Salen, at man maa se en Gang at blive færdig ikke mindst af Hensyn til Statens Finanser. Her faa vi nu at vide, hvad det højeste er, vi kunne tabe, og faa en Ende paa det ved at indbetale 6 Mill. Kr. Hvis dette Forslag ophøjes til Lov, vil jeg foreslaa de 6 Mill. Kr. afskrevne paa Tillægsbevillingsloven for i Aar, saa de ere ude af Verden, ude som Aktiv, ellers komme de til at staa som en Del af vor Kassebeholdning. I Øjeblikket staa opførte som Aktiv de 3,680,000 Kr., som Staten har indbetalt til Nationalbankens Laanefond; skønt disse

Penge uomtvisteligt alle ere tabte, blive paa den Maade, vi nu føre vor Statshusholdning, disse Penge dog opførte som Aktiv. Men fordi man ikke afskriver de 6 Mill. Kr., men kun indfører dem som staaende i Afviklingskassen, ville de dog aldrig blive et Aktiv i vor Statshusholdning. Altsaa, jeg foreslaar, at vi afskrive dem alle som tabte, hvad jeg er tilbøjelig til at tro, at de ere. Der er jo Mulighed for, at der kan komme noget til, der er Mulighed for, at Staten kan komme af med noget yderligere, men hvornaar, det vide vi ikke, og den Mulighed, at Staten om 6—8—10 Aar maaske vil miste henimod 1 Mill. Kr., $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$ Mill. Kr., er ikke saa afskrækkende, at man ikke kan føre en Finanspolitik uden Hensyn dertil.

Det var altsaa Spørgsmaalet om de Penge, Staten nu endelig skal af med for at effektuere sin Garanti. Jeg skal ikke komme ind paa Forhistorien. Allerede da jeg forelagde mit Forslag, sagde jeg, at jeg vilde ikke komme ind derpaa. Det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde det samme, og jeg skal ikke, skønt der er nogen Anledning dertil ved, hvad der er blevet bemærket, lade mig friste i saa Henseende. Kun vil jeg sige, da det atter er nævnt af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), at jeg tror, at der med Hensyn til Udvidelse af Bankgarantien har været en Misforstaaelse til Stede, saaledes at Finansminister Vilhelm Lassen har talt med enkelte Medlemmer af Finansudvalget og refereret det saaledes, som om han havde talt med selve Finansudvalget, og det er blevet forstaaet af Bankerne, som om der virkelig var en Aftale med Finansudvalget. Dette forklarer meget den Haardnakkethed, hvormed Bankerne have staaet paa, at Staten var moralsk bunden overfor dem, fordi de havde forstaaet det paa den Maade. Jeg siger her, at det er saa meget mere forstaaeligt, som saadanne store Bankdirektører svæve i en mærkelig Uvidenhed om politiske Forhold. De fleste af dem have aldrig nogen Sinde sat deres Ben i Rigsdagen, de fleste kende ikke, hvorledes det gaar til i Finansudvalget, hvorledes der træffes Aftaler, om der føres Protokol eller lignende. Der er en Mulighed for, at der har været en Misforstaaelse til Stede mellem de 2 Parter. Men dette forhindrer alligevel ikke, at den Finansminister, der kom efter Vilhelm Lassen, og som havde al Anledning til at søge Bemyndigelse enten hos Finansudvalget eller hos Rigsdagen, har for-